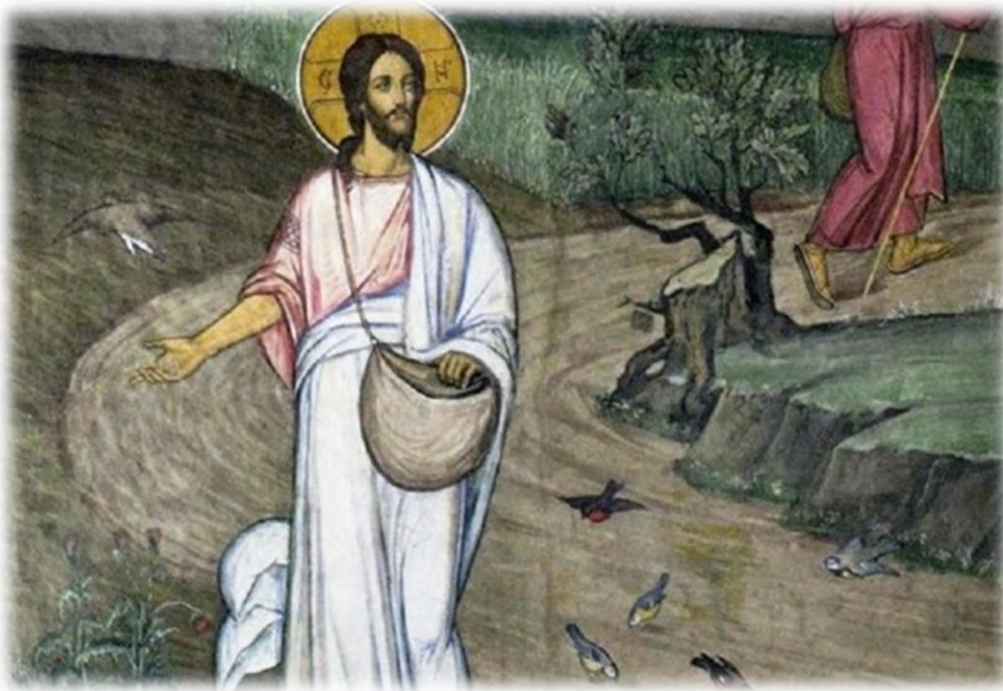

Η σπορά του λόγου του Θεού – Κυριακή Δ' Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, αναφέρεται σ' ένα πολύ σπουδαίο θέμα, που αφορά στη σωτηρία των ανθρώπων: Στο θέμα της σποράς του λόγου του Θεού, του ευαγγελικού κηρύγματος.

Και, κατά την αγία και θεόσοφη συνήθεια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού να ομιλεί για υψηλές έννοιες και βαθιές αλήθειες της Πίστες μας με λόγια απλά και παραβολικά, το σπουδαιότατο τούτο έργο, η καίρια αυτή αποστολή της Εκκλησίας, δηλαδή η διάδοση της ευαγγελικής αλήθειας, περικλείεται σε μία παραβολική διήγηση, παρμένη από την όμορφη αλλά και κοπιαστική αγροτική ζωή. Την αγροτική ζωή, που ξέρανε οι άνθρωποι για αιώνες, μέχρι και πρόσφατα, πριν ανακαλυφθούν τα σύγχρονα γεωργικά μηχανήματα.

Με τη σπορά λοιπόν των σιτηρών στους αγρούς παρομοίασε ο Κύριός μας το διδασκαλικό, πιο σωστά, το προφητικό έργο της Εκκλησίας. Το έργο τούτο είχαν εξασκήσει πρώτοι, στην Παλαιά Διαθήκη, οι κατά καιρούς άγιοι και δίκαιοι, οι προφύτες, που εξαπέστελλε ο Θεός για να

καθοδηγούν τους ανθρώπους στο θείο θέλημα. Κατεξοχήν όμως το άσκησε ο ίδιος ο Χριστός μας, που είναι «το φως του κόσμου», «η οδός και η αλήθεια και η ζωή», όπως ο ίδιος είπε. Αυτός είναι ο μεγάλος, ο αληθινός σπορέας του θείου λόγου στις καρδιές των ανθρώπων. Και στη συνέχεια, το θεϊκό τούτο έργο ανέλαβαν οι μαθητές του, οι άγιοι απόστολοι, και κατόπιν οι διάδοχοί τους, οι ποιμένες και ιερείς και διδάσκαλοι της Εκκλησίας, μέχρι σήμερα.

Βλέπουμε, όμως, να συμβαίνει ένα παράδοξο πράγμα, και πιο παλιά και στις ημέρες μας, σχετικά με το κήρυγμα του θείου λόγου, τελείως διαφορετικό απ' ό,τι γινόταν στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους. Τότε, με το κήρυγμα των αποστόλων, όπως μας διηγείται κατεξοχήν το βιβλίο των Πράξεων των αποστόλων, πίστευαν στον Χριστό, αποστρεφόμενοι τα είδωλα και τον Ιουδαϊσμό, χιλιάδες ανθρώπων. Και, τι δίδασκαν τότε οι απόστολοι; Δίδασκαν τους ανθρώπους πράγματα πολύ δύσκολα για την εποχή τους, για τις συνθήκες ζωής τους: Να αθετήσουν την πατροπαράδοτη πίστη τους και να ακολουθήσουν τον Χριστό. Τους δίδασκαν να αφήσουν τους δικούς τους νόμους, τις συνήθειες, τα πατροπαράδοτα ήθη τους, και να εναγκαλισθούν τα χριστιανικά, μία άλλη ζωή, άλλες συνήθειες· να προτιμήσουν, αντί των σαρκικών τα πνευματικά, αντί των γήινων τα ουράνια. Κι όμως, ακούγοντας τούτο το κήρυγμα οι τότε άνθρωποι, απαρνούσαν όλη την προηγούμενη ζωή τους, την πίστη και τις συνήθειές τους, δέχονταν ολόψυχα τη νέα πίστη και έτρεχαν με χαρά στα βασανιστήρια, τους διωγμούς και τα μαρτύρια.

Στις μέρες μας, όμως, διαπιστώνουμε με λύπη πως, παρόλο που έχουμε τη δυνατότητα πλούσιας τροφοδοσίας από τον λόγο του Θεού, πολύ λίγος ή και ανύπαρκτος είναι ο σχετικός καρπός. Σήμερα δεν μας διδάσκουν οι κήρυκες του Ευαγγελίου να αφήσουμε την πατροπαράδοτη πίστη μας, αλλά να την τηρούμε καθαρή και αμώμητη. Δεν διδάσκουν να φυλάσσουμε άλλο νόμο και άλλα ήθη, παρά τον ευαγγελικό νόμο, τα χριστιανικά ήθη να τηρήσουμε. Καθένας κατανοεί πόση δυσκολία είχε και τι συνέπειες συνεπαγόταν στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους η υπακοή στο ευαγγελικό κήρυγμα και πόση, αντίθετα, ευκολία έχει στις μέρες μας. Κι όμως, ελάχιστος συνήθως ο καρπός!

Μερικοί λένε, πως τότε καρποφορούσε πλούσια ο λόγος του Θεού, επειδή τον στήριζαν τα πολλά θαύματα, που πράγματι γίνονταν συχνά από τους αποστόλους και τους μαθητές τους. Σε πλείστες όμως περιπτώσεις, όπως διηγούνται σαφώς οι Πράξεις των αποστόλων (όπως λόγου χάρη με τον απόστολο Φίλιππο και τον Αιθίοπα ευνούχο, τον απόστολο Παύλο στο κήρυγμά του στην Αντιόχεια της Πισιδίας, στη Βέροια, στην Αθήνα και αλλού), χωρίς κανένα θαύμα να συμβεί, υπήρξε άμεση αποδοχή από πολλούς ανθρώπους της πίστης στον Χριστό. Εξάλλου, αν τα θαύματα είχαν καθεαυτά τη δύναμη να επιστρέφουν τις ψυχές στον Θεό, έπρεπε όλοι οι τότε αυτόπτες θαυμάτων να γίνονταν Χριστιανοί, πράγμα που ασφαλώς δεν έγινε! Άλλοι πάλι λένε, ότι η έλλειψη επενέργειας του λόγου του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων οφείλεται στην έλλειψη αρετής και αγίου βίου στους ιεροκήρυκες. Ασφαλώς, όταν μαζί με τον λόγο συντρέχει και η ανάλογη αρετή στον κήρυκα του Ευαγγελίου, τόσο για τη χάρη που έχει, όσο και την υπόληψη στους ανθρώπους, επιτελείται ευκολότερα συνήθως η καρποφορία του θείου λόγου. Αλλά, αν έτσι είχαν μόνο τα πράγματα, γιατί δεν πίστεψαν στο Ευαγγέλιο όλοι, όσοι άκουσαν το κήρυγμα των αγίων αποστόλων, που τόσο πλούσια Χάρη και αγιότητα βίου και λόγων είχαν;

Σ' όλα αυτά τα ερωτήματα, απάντησε με σαφήνεια ο Κύριος στη σημερινή παραβολή. Πώς την άρχισε; Δεν είπε, «εξήλθεν ο δίκαιος, ο άγιος, ο ζηλωτής, του σπείρει τον σπόρον», αλλά, απλώς, «εξήλθεν ο σπείρων του σπείρει τον σπόρον αυτού». Εάν λοιπόν ο διδάσκαλος του θείου λόγου σπείρει σπόρο αληθινό, και όχι φθοροποιά ζιζάνια, δηλαδή εάν διδάσκει τα αληθινά δόγματα και ήθη της Πίστης μας, και όχι αιρετικά φρονήματα και ανθρώπινες δεισιδαιμονίες, τούτο είναι αρκετό εκ μέρους του διδάσκοντος για την καρποφορία του λόγου, κι εμείς δεν πρέπει να εξετάζουμε και να κρίνουμε την πολιτεία του. Αυτό συνέστησε και ο Χριστός, αναφορικά με τη διδασκαλία των πονηρών Γραμματέων και Φαρισαίων: «Όλα, όσα σας λένε να τηρείτε, να τα τηρείτε· αλλά να μη μιμείσθε τα έργα τους, γιατί, διδάσκουν μεν τον νόμο του Θεού, αλλά οι ίδιοι δεν τον τηρούν».

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, αδελφοί, προσδιόρισε στη συνέχεια, ότι τρία είναι τα αίτια της ακαρπίας του θείου σπόρου, και ένα το αίτιο της

ευκαρπίας. Τα πρώτα είναι η απροσεξία, η σκνηρία και η απάτη και οι μέριμνες της παρούσας ζωής, και το τελευταίο η καλή προαίρεση του ανθρώπου. Έτσι χώρισε σε τέσσερεις τάξεις τους ακροατές του θείου λόγου και ξεκαθάρισε, πως η καρποφορία του ή όχι εναπόκειται στην προαίρεση και διάθεση των ακροατών του. Κι εμείς οι άνθρωποι, εμείς οι Χριστιανοί, ανήκουμε συνήθως σε μια από τις τρεις πρώτες τάξεις, γι' αυτό και δεν καρποφορούμε πνευματικά.

Η πρώτη τάξη: «η οδός», δηλαδή ένας δρόμος καταπατημένος από τα πάθη και τους δαίμονες, οπότε γίνεται η καρδιά του ανθρώπου σκληρή σαν πέτρα. Μα τέτοια γη βεβαίως δεν καρποφορεί, ο σπόρος του θείου λόγου δεν μπορεί να ρίξει ρίζες, και έρχονται οι δαίμονες, σαν άλλα αρπακτικά πουλιά, και αρπάζουν τον σπόρο και χάνεται. Χάνεται ίσως για πάντα! Η δεύτερη τάξη: «η πέτρα», δηλαδή και πάλι γη πετρώδης και σκληρή, όπου, μόλις πέσει ο σπόρος, αρχίζει να βλαστάνει με κάποιο μικρό ενδιαφέρον που δείχνουμε, αλλά επειδή δεν είναι ριζωμένος σε γη μαλακή, ξηραίνεται σύντομα και καταστρέφεται. Η τρίτη τάξη: Το χωράφι με αγκάθια, όπου, όταν πέσει ο σπόρος και αρχίζει να μεγαλώνει, τον πνίγουν και θανατώνουν τα ισχυρά αγκάθια, δηλαδή οι πολλές και περιττές βιοτικές μέριμνες, η επιθυμία του πλούτου και η επιθυμία των ηδονών, που πράγματι ενεργούν σαν αγκάθια και δεν αφήνουν τον θεϊκό σπόρο να αυξηθεί στη γη της καρδιάς μας, που την έχουν κατακλύσει.

Αλλά υπάρχει και η τέταρτη τάξη ανθρώπων: «Η γη η καλή και αγαθή», δηλαδή αυτοί, που έχουν καρδιά καλή, διάθεση καλή και, δεχόμενοι τον σπόρο της ευαγγελικής διδασκαλίας, τον κατέχουν γερά, τον φυτεύουν στα βάθη της καρδιάς τους και τον καλλιεργούν με υπομονή, με ενάρετη ζωή, τον λιπαίνουν και ποτίζουν με τα καλά τους έργα και την ορθή Πίστη, και καρποφορεί και αυξάνει, άλλου τριάντα και άλλου εξήντα και άλλου εκατόν, όπως γράφει στην αντίστοιχη παραβολή ο ευαγγελιστής Μάρκος (Μαρκ. 4:8).

Σ' εμάς τους ιδίους λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, εναπόκειται η καρποφορία του θείου λόγου. Ας αγωνισθούμε, να ξεριζώνουμε τα αγκάθια των παθών από τις καρδιές μας με τη μετάνοια, την εξομολόγηση, την προσευχή, και να τις καλλιεργούμε με τα έργα της αρετής, τη μετοχή στα

θεία Μυστήρια, για να μη μένουν χέρσες και σκληρές, αλλά να καρποφορήσουν, όχι πρόσκαιρο καρπό, αλλά αθάνατο, την αιώνια ζωή. Της οποίας, να μας αξιώσει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, με το έλεος και τη φιλανθρωπία Του, στον οποίο, με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν!

Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>